РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (осми състав)

18 март 2010 година *

По дело T-189/08

Forum 187 ASBL, установено в Брюксел (Белгия), за което се явяват г-н A. Sutton и г-жа G. Forwood, barristers,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват г-н N. Khan и г-н C. Urraca Caviedes, в качеството на представители,

ответник,

с предмет жалба за отмяна на Решение 2008/283/ЕО на Комисията от 13 ноември 2007 година за изменение на Решение 2003/757/ЕО относно схемата на помощ, въведена от Белгия, в полза на изградените в Белгия координационни центрове (ОВ L 90, 2008 г., стр. 7), доколкото то не предвижда

* Език на производството: английски.

разумни бъдещи преходни периоди за координационните центрове, засегнати от Решение на Съда от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия (C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479),

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н S. Papasavvas (докладчик) и г-н A. Dittrich, съдии,

секретар: г-жа K. Pocheć, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 6 юли 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Белгийската данъчна схема за координационните центрове, която дерогира общностното право, е установена с Кралски указ № 187 от 30 декември 1982 г. за създаването на координационни центрове (*Moniteur belge* от 13 януари 1983 г., стр. 502), многократно допълван и изменян.

2 Ползването на тази схема е обусловено от даване на предварително индивидуално разрешение за координационния център с кралски указ. За да получи това разрешение, центърът трябва да е част от мултинационална група, чийто основен и допълнителен капитал достига или надвишава един милиард белгийски франка и чийто консолидиран годишен оборот достига или надвишава десет милиарда белгийски франка. Разрешени са само някои подготвителни или спомагателни дейности или дейности по централизация, а предприятията от финансовия сектор не могат да се ползват от тази схема. След изтичане на първите две години от дейността им центровете трябва да имат в Белгия щат, еквивалентен на поне десет души на пълно работно време.

3 Разрешението, предоставено на центъра, е валидно десет години и може да бъде подновено за същия срок.

4 Данъчната схема за координационните центрове е разгледана от Комисията на Европейските общности при въвеждането ѝ. По-специално в решения, съобщени под формата на писма от 16 май 1984 г. и 9 март 1987 г., Комисията приема, че подобна схема, основана на система за предварително определяне на приходите на координационните центрове, не съдържа елемент на помощ.

5 След като на 11 ноември 1998 г. приема Известие за прилагане на правилата за държавна помощ по отношение на мерките за пряко данъчно облагане на дружества (ОВ C 384, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., том 3, глава 8, стр. 151), Комисията започва общ преглед на данъчното законодателство на държавите членки от гледна точка на правилата за държавните помощи.

6 Във връзка с това на 12 февруари 1999 г. Комисията иска от белгийските власти сведения, по-специално относно схемата за координационните центрове. Те отговарят през март 1999 г.

7 През юли 2000 г. службите на Комисията уведомяват посочените власти, че тази схема изглежда представлява държавна помощ. С цел започване на процедура по сътрудничество в съответствие с член 17, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88 ЕО] (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., том 1, глава 8, стр. 41) службите на Комисията отправят до белгийските власти покана да представят коментарите си в срок от един месец.

8 На 11 юли 2001 г. Комисията приема четири предложения за подходящи мерки на основание член 88, параграф 1 ЕО, по-специално по отношение на схемата за координационните центрове. Тя предлага на белгийските власти да приемат да внесат определени изменения в тази схема и същевременно да предвидят преходно правило, според което центровете, получили разрешение преди датата на приемане на тези мерки, могат да се ползват от предходната схема до 31 декември 2005 г.

9 След като белгийските власти не приемат предложените подходящи мерки, с решение, което съобщава с писмо от 27 февруари 2002 г. (ОВ C 147, стр. 2), Комисията започва официалната процедура по разследване в съответствие с член 19, параграф 2 от Регламент № 659/1999. Тя по-специално приканва Кралство Белгия да представи коментарите си и да предостави всяка информация, която може да е от полза за преценката на въпросната мярка. Освен това тя приканва тази държава членка и трети заинтересовани лица да представят коментарите си и да предоставят всичко, което може да е от полза, за да се определи дали съществуват оправдани правни очаквания на ползващите се от въпросната схема, които налагат да се предвидят преходни мерки.

10 На 13 септември 2002 г. жалбоподателят подава жалба за отмяна на решението за започване на официалната процедура по разследване (дело T-276/02).

11 В резултат от официалната процедура по разследване на 17 февруари 2003 г. Комисията приема Решение 2003/757/ЕО относно схемата за помощ, въведена от Белгия в полза на изградените в Белгия координационни центрове (ОВ L 282, стр. 25, наричано по-нататък „решението от 2003 г.“).

12 Според членове 1 и 2 от решението от 2003 г.:

„Член 1

Действащата понастоящем в Белгия данъчна схема в полза на координационните центрове, одобрени на основание кралски указ № 187, е схема за държавни помощи, която е несъвместима с общия пазар.

Член 2

Белгия трябва да отмени посочената в член 1 схема за помощи или да я измени, за да я приведе в съответствие с общия пазар.

Считано от уведомяването за настоящото решение, възможността за ползване на тази схема или части от нея не може да се признава на нови бенефициери, нито да се удължава чрез подновяване на действащите разрешения.

По отношение на центровете, които вече са били одобрени преди 31 декември 2000 г., действието на схемата може да се запази до изтичането на индивидуалното разрешение, което е в сила към датата на уведомяването за настоящото решение, но най-късно до 31 декември 2010 г. В съответствие с втора алинея в случай на подновяване на разрешението преди тази дата не може да се предоставя отново, дори и временно, възможност за ползване на схемата, предмет на настоящото решение.“ [неофициален превод]

13 След 6 март 2003 г. Кралство Белгия се обръща едновременно към Комисията и към Съвета, от които иска „да се направи необходимото, за да може координационните центрове, чието разрешение изтича след 17 февруари 2003 г., да продължат да действат до 31 декември 2005 г.“ Това искане е подновено на 20 март и на 26 май 2003 г. на основание член 88, параграф 2, трета алинея ЕО.

14 На 25 и 28 април 2003 г. Кралство Белгия и жалбоподателят — сдружението на координационни центрове Forum 187, подават молба за спиране на изпълнението и жалба за пълна или частична отмяна на решението от 2003 г. (дела C-182/03 и T-140/03, понастоящем C-217/03; дела C-182/03 R и T-140/03 R, понастоящем C-217/03 R).

15 С определение от 2 юни 2003 г. по дело Forum 187/Комисия (T-276/02, Recueil, стр. II-2075) Общият съд отхвърля като недопустима жалбата за отмяна на решението за започване на официалната процедура по разследване.

16 С определение от 26 юни 2003 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия (C-182/03 R и C-217/03 R, Recueil, стр. I-6887, наричано по-нататък „определението по дело Forum 187“) председателят на Съда постановява спиране на изпълнението на решението от 2003 г., доколкото то забранява на Кралство Белгия да подновява разрешенията за координационните центрове, които са в сила към датата на уведомяването за посоченото решение.

17 Белгийските власти подновяват разрешенията за координационни центрове, които изтичат между 17 февруари 2003 г. и 31 декември 2005 г., както им е позволено с определението по дело Forum 187. С изключение на четири центъра, които получават подновяване за неопределен срок, всички тези разрешения са подновени за период, който изтича на 31 декември 2005 г.

18 С Решение 2003/531/ЕО на Съвета от 16 юли 2003 година относно отпускането от белгийското правителство на помощ в полза на някои координационни центрове, изградени в Белгия (ОВ L 184, стр. 17), прието на основание член 88, параграф 2 ЕО, се обявява за съвместима с общия пазар „помощта, която Белгия възнамерява да предостави до 31 декември 2005 г. на предприятията, които към 31 декември 2000 г. разполагат с разрешения като координационни центрове по силата на Кралски указ № 187 [...], изтичащи между 17 февруари 2003 г. и 31 декември 2005 г.“ На 24 септември 2003 г. Комисията подава жалба за отмяна на това решение (дело C-399/03).

19 На 22 юни 2006 г. Съдът отменя частично решението от 2003 г., доколкото то не предвижда преходни мерки по отношение на координационните центрове, които към датата на уведомяването за посоченото решение са подали молба за подновяване на разрешението или чието разрешение изтича едновременно със или малко след това уведомяване (Решение на Съда от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/Комисия, C-182/03 и C-217/03, Recueil, стр. I-5479, наричано по-нататък „Решение по дело Forum 187“). Същия ден с решението си по дело Комисия/Съвет (C-399/03 Recueil, стр. I-5629) Съдът отменя и Решение 2003/531.

20 С писмо от 4 юли 2006 г. Комисията иска от белгийските власти да ѝ предоставят в срок от 20 работни дни определена информация, за да определи как да действа след Решение по дело Forum 187.

21 На 27 декември 2006 г. Кралство Белгия приема закон (*Moniteur belge* от 28 декември 2006 г., стр. 75266, наричан по-нататък „законът от 2006 г.“) за приемане на различни разпоредби, позволяващи удължаване до 31 декември 2010 г., евентуално с обратна сила, на разрешенията на всички координационни центрове, които поискат това. Освен центровете, чиито разрешения са подновени вследствие на определението по дело Forum 187 между 17 февруари 2003 г. и 31 декември 2005 г., законът от 2006 г. предвижда тази възможност за удължаване да се предостави и на центровете, чието разрешение изтича между 1 януари 2006 г. и 31 декември 2010 г., както и на неуточнен брой центрове, чието разрешение изтича най-късно на 31 декември 2005 г., но които към тази дата не са подали молба за подновяване. Комисията не е уведомена за този закон съгласно

член 88, параграф 3 ЕО, но влизането му в сила е обусловено от потвърждение от Комисията, че няма да повдига възражения по отношение на него.

22 След многократни напомняния и размяна на писма с Комисията на 16 януари 2007 г. белгийските власти предоставят поисканата от Комисията на 4 юли 2006 г. информация. С писма от 8 и 16 февруари 2007 г. те правят допълнителни уточнения. Освен това на 5 и 15 февруари, както и на 5 март 2007 г., се провеждат три заседания на Комисията и посочените власти.

23 С писмо от 21 март 2007 г. Комисията уведомява белгийските власти за решението си да разшири обхвата на започналата на 27 февруари 2002 г. официална процедура по разследване относно схемата за координационните центрове. Това решение, както и поканата до заинтересованите лица за представяне на коментарите по адекватните преходни мерки, които Комисията е трябвало да предвиди съгласно Решение по дело Forum 187, са публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз* от 16 май 2007 г. (ОВ C 110, стр. 20).

24 На 13 ноември 2007 г. в резултат от официалната процедура по разследване Комисията приема Решение 2008/283/ЕО за изменение на Решение 2003/757/ЕО относно схемата на помощ, въведена от Белгия, в полза на изградените в Белгия координационни центрове (ОВ L 90, 2008 г., стр. 7, наричано по-нататък „обжалваното решение“).

25 Обжалваното решение изменя най-напред член 2 от решението от 2003 г., така че да бъде позволено координационните центрове, чиято молба за подновяване на разрешение е висяща към датата на уведомяването за решението от 2003 г. или чието разрешение изтича едновременно със или малко след уведомяването за посоченото решение, т.е. между 18 февруари 2003 г. и 31 декември 2005 г., да се ползват от въпросната схема до 31 декември 2005 г., а разрешенията им — да се подновяват до същата дата. По-нататък по отношение на четирите центъра, чието разрешение е подновено за неопределен срок в резултат на определението по дело Forum 187, обжалваното решение посочва, че изявлението за пресата на Комисията от 16 юли 2003 г. е могло да породи за тези центрове

оправдани правни очаквания, че биха могли да се ползват от въпросната схема до датата на постановяване на решението на Съда по главното производство. Тъй като решението на Съда е постановено на 22 юни 2006 г. и предвид данъчния характер на мярката, обжалваното решение разширява обхвата на оправданите правни очаквания, за да позволи на тези координационни центрове да се ползват от въпросната схема до края на обикновения облагаем период, който тече към датата на решението. Накрая, обжалваното решение обявява закона от 2006 г. за несъвместим с общия пазар, доколкото има за цел да продължи схемата за координационните центрове след 31 декември 2005 г.

26 Член 1 от обжалваното решение гласи, както следва:

„Към член 2 от решението [от 2003 г.] се добавя следният текст:

„Координационните центрове, чиято молба за подновяване е подадена към датата на [уведомяването за] настоящото решение или чието разрешение изтича на същата дата или малко след [уведомяването за] настоящото решение, тоест между датата на това [уведомяване] и 31 декември 2005 г. [могат да продължат да се ползват от схемата за координационните центрове до 31 декември 2005 г.] Подновяването на разрешението на посочените координационни центрове се разрешава най-късно до 31 декември 2005 г.“

27 Според член 2 от обжалваното решение:

„Изградените в Белгия четири координационни центъра, чието разрешение е подновено за неопределен срок въз основа на определението [по дело Forum 187,] могат да се ползват от схемата за координационните центрове до края на обикновения облагаем период[, който не е приключил] към 22 юни 2006 г.“

28 Член 3 от обжалваното решение гласи:

„Законът [от] 2006 г. е несъвместим с общия пазар, доколкото неговите разпоредби целят да удължат, чрез нови решения за подновяване на разрешенията, схемата на координационните центрове след 31 декември 2005 г.

Поради това Комисията приканва Белгия да се откаже да приведе в сила съответните разпоредби на закона от 27 декември 2006 г.“

29 Що се отнася до член 4 от обжалваното решение, той гласи следното:

„Член 1 се прилага от 18 февруари 2003 г.“

Производство и искания на страните

30 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Общия съд на 22 май 2008 г.

31 По доклад на съдията докладчик Общият съд (осми състав) решава да даде ход на устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Общия съд,

поставя писмен въпрос на жалбоподателя, приканвайки го да отговори в съдебното заседание, и иска от него да представи документ, който той представя в определения срок.

32 С писмо от 1 юли 2009 г. Комисията представя становището си по доклада от съдебното заседание, писмо, изпратено до нея от координационен център на 27 януари 2009 г., както и забележките си в това отношение. На 3 юли 2009 г. председателят на осми състав на Общия съд решава да приобщи тези документи към преписката по делото и приканва жалбоподателя да представи становището си във връзка с тях в съдебното заседание.

33 Устните състезания и отговорите на страните на поставените им от Общия съд въпроси са изслушани в съдебното заседание, проведено на 6 юли 2009 г.

34 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение, доколкото то не предвижда разумни бъдещи преходни периоди за координационните центрове, засегнати от Решение по дело Forum 187,

— да приеме необходимите мерки,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

35 Комисията моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима или при условията на евентуалност като неоснователна,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

36 Без да повдига формално възражение за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник, Комисията поддържа, че жалбата е недопустима. Ето защо следва да се разгледа допустимостта на настоящата жалба.

Доводи на страните

37 На първо място, Комисията твърди, че жалбоподателят не е доказал, че е пряко и лично засегнат от обжалваното решение. Всъщност той не бил доказал, че се намира в една от трите хипотези, в които според съдебната практика е допустима жалба, подадена от сдружение.

38 Първо, по отношение на хипотезата, в която сдружението би било индивидуално определено поради засягането на собствените му интереси, доводът на

Forum 187, че действало за своя сметка, бил единствено твърдение и не почивал на никакво доказателство, установяващо, че са засегнати собствените му интереси.

39 Второ, по отношение на хипотезата, в която правна норма би признавала на сдружението процесуални права, участието на Forum 187 в процедурата по разследване не било достатъчно според съдебната практика, за да му се признае правен интерес.

40 Трето, по отношение на хипотезата, в която сдружението би представлявало интересите на жалбоподатели, които имат правен интерес, Комисията оспорва най-напред твърдението, че жалбата на Forum 187 е допустима поради обявяването за допустима на жалбата, подадена по дело C-217/03, тъй като допустимостта на дадена жалба трябвало да се прецени въз основа на обстоятелствата към момента на подаването ѝ, а не въз основа на идентичността на жалбоподателя. Това било при всяко положение невъзможно, когато жалбоподателят е, както в конкретния случай, сдружение, тъй като съставът му може да се измени. В това отношение приложеното към жалбата пълномощно не подкрепяло твърдението, че членовете на жалбоподателя са го упълномощили формално за тази цел, нито показвало, че той представлява центрове, засегнати от обжалваното решение.

41 От друга стана, Комисията констатира, че нито едно доказателство не подкрепя твърдението, че жалбоподателят представлява центрове, чието разрешение е удължено за неопределен срок, и не установява, че той представлява центрове, които могат да бъдат пряко и лично засегнати от обжалваното решение.

42 В това отношение във връзка с доказателствата, представени от жалбоподателя на стадия на писмената реплика, Комисията твърди най-напред, позовавайки се на член 48, параграф 1 от Процедурния правилник, че те са недопустими по съображение, че жалбоподателят не е посочил мотиви за късното им представяне. Освен това късното им представяне не можело да бъде обосновано. По-нататък, дори да се предположи, че тези доказателства са допустими, Комисията посочва, че не е доказано по какъв начин десетте центъра, за които

жалбоподателят представя пълномощни, са засегнати от обжалваното решение. Всъщност таблицата, представена в приложение към писмената му реплика, не разкривала имената на центровете, чието финансово положение би трябвало да покаже, а в представените ревизионни актове имената на центровете били заличени. Следователно нямало никаква връзка между центровете, от името на които жалбоподателят твърди, че действа, и представените от него ревизионни актове, които би трябвало да докажат интереса им от запазването на посочената схема. Нищо не позволявало обаче да се прикриват данни по отношение на главните страни по спора, по-специално когато те се отнасят до допустимостта. Накрая, предвид факта, че допустимостта трябва да се прецени към датата на подаване на жалбата и че по-голямата част от представените актове са издадени след тази дата, те не можели да се вземат предвид.

43 На второ място, Комисията смята, че дори да се предположи, че членовете му са засегнати от обжалваното решение, жалбоподателят не е доказал, че те имат интерес от отмяната му. Всъщност членуването в сдружението жалбоподател не предполагало наличие на интерес от възстановяване на възможността за ползване на посочената схема. Така, въпреки че при започване на производството, довело до решението от 2003 г., всички координационни центрове били заинтересовани от запазването на посочената схема, това вече не било така, както впрочем жалбоподателят признал. В това отношение Комисията посочва, че от данъчната 2006 г. всички белгийски предприятия, включително координационните центрове, имат възможност да изберат схемата на приспадане на фиктивни лихви (наричана по-нататък „RDIN“), въведена със закон от 22 юни 2005 г., който установява данъчно приспадане за рисков капитал (*Moniteur belge* от 30 юни 2005 г., стр. 30077). Жалбоподателят освен това сам бил признал, че схемата, въведена с Кралски указ № 187, е понякога по-неизгодна от RDIN, а през октомври 2006 г. бил заявил, че някои центрове предпочитат да се ползват от последната. При тези обстоятелства Комисията счита, че дори сред членовете на жалбоподателя да имало центрове, чието право да се ползват от преходен период е засегнато от обжалваното решение, какъвто не бил случаят, не било задължително те да имат интерес да го обжалват, тъй като отмяната му не би подобрила непременно правното им положение.

44 Комисията добавя в писмената си дуплика, че фактът, че някои центрове са получили ревизионни актове за 2006 г. не позволява да се установи правен интерес. Всъщност RDIN не била равностойна на пълно данъчно освобождаване, така че фактът, че определен данък е дължим през 2006 г. (или впоследствие през 2007 г.), не доказвал, че центровете са в по-неблагоприятно положение в рамките на RDIN, отколкото в рамките на схемата за центровете за координация. По отношение на центъра, чието разрешение било подновено за неопределен срок,

Комисията смята, че не е необходимо той да се вземе предвид при разглеждането на допустимостта на жалбата, тъй като не е посочено нито едно доказателство, установяващо, че е засегнат от обжалваното решение. Всъщност колоните от представената в приложение към писмената реплика таблица, отнасящи се до допълнителния данък, който трябва да се плати заради обжалваното решение, били празни и сред ревизионните актове, представени от жалбоподателя, нямало нито един, който би могъл да се отнася до този данък.

45 От друга страна, Комисията смята, че положението на жалбоподателя според белгийското право прави жалбата му безпредметна. Всъщност, въпреки че определението по дело Forum 187 им позволява, без да ги задължава, да подновят разрешенията на някои центрове до постановяване на решението по главното производство, белгийските власти са ги подновили до края на 2005 г., с изключение на четири от тях. Никой от представляваните от жалбоподателя центрове обаче не бил поискал подновяване на разрешението си преди изтичането му, въпреки че Решение по дело Forum 187 все още не е било постановено. В това отношение Комисията посочва, че нито едно доказателство не подкрепя твърдението, че подновяването на разрешенията с обратна сила представлява нормална практика в Белгия. Освен това, противно на твърденията на жалбоподателя, центровете изгубили статута си не заради обжалваното решение, а поради изтичането на разрешението им в края на 2005 г. по силата на белгийското право.

46 По отношение на въпроса дали жалбоподателят има правен интерес, по съображение че обжалваното решение забранява подновяването на разрешенията, Комисията констатира, че нито едно посочено в писмената реплика доказателство не позволявало да се установи такъв интерес.

47 Комисията отбелязва, че позицията ѝ се подкрепя от приемането на 19 декември 2008 г. на кралски указ за адаптиране на данъчното законодателство относно увеличаването на данъка при липса на предварително плащане или недостатъчно предварително плащане от някои координационни центрове (*Moniteur belge* от 30 декември 2008 г., стр. 68976), с който белгийските власти премахват увеличението, което би трябвало да се изисква от центровете поради късно плащане на данъка за данъчните 2007 г. и 2008 г. Така, въпреки че в становището си, представено в отговор на решението да се разшири обхватът на формалната

процедура по разследване (вж. точка 23 по-горе), пледирали за по-дълъг преходен период, белгийските власти вече не защитавали тази гледна точка след обжалваното решение, така че предишната им позиция не позволявала да се обоснове правен интерес на жалбоподателя.

48 На трето място, Комисията отбелязва в писмената си дуплика, че за разлика от положението при жалбата срещу решението от 2003 г. обжалваното решение не съкращава срока на подновените до края на 2005 г. разрешения на центровете и не може да се счита, че не е отговорило на очакванията за подновяване, тъй като подобни очаквания не биха могли да съществуват. Следователно Комисията смята, че жалбоподателят иска всъщност обезщетение заради отказа да се одобри нова помощ, от която членовете му биха желали да се ползват, но за която не могат да претендират. В този смисъл жалбата също била недопустима.

49 На четвърто място, дори да се предположи, че доказателствата, представени на стадия на писмената реплика, са допустими и достатъчни, за да установят правния интерес на жалбоподателя, Комисията изтъква, че жалбата би била допустима най-много по отношение на десетте центъра, за които са представени доказателства.

50 В началото жалбоподателят напомня, че е сдружение с нестопанска цел, учредено според белгийското право, което има за цел според устава си да подкрепя националните и международните интереси на координационните центрове, създадени в приложение на Кралски указ № 187. В конкретния случай то действало както за своя сметка, така и за сметка на членовете му, които формално са го упълномощили. В това отношение той уточнява в писмената си реплика, че е упълномощен от десет от членовете си да ги представлява в рамките на настоящата жалба, и предоставя по-специално таблица, съдържаща данни за тяхното положение, пълномощните от тези центрове, с които те го овластяват да подаде жалбата, както и адресирани до тях известия — извлечения за дължимия данък, и актове за изменение на данъчното задължение. Той подчертава също, че членовете му или са подали до белгийските власти молби за подновяване на разрешенията им, или, какъвто е случаят с един от тях, са получили от посочените власти подновяване за неопределен срок.

51 По-нататък жалбоподателят изтъква, че десетте координационни центъра, които той представлява, са пряко и лично засегнати от обжалваното решение и имат интерес да го оспорят, от което следва, че жалбата му е допустима. В това отношение уточнява, че противно на посоченото от Комисията, той не твърди, че констатираната в Решение по дело Forum 187 допустимост обосновава допустимостта на настоящата жалба. Въпреки това се позовава на разсъжденията в посоченото решение, отнасящи се до критериите за допустимост на жалба за отмяна, подадена от сдружение.

52 По отношение, на първо място, на прякото и лично засягане жалбоподателят подчертава, първо, че центровете, които представлява, са пряко засегнати. Всъщност поради прилагането на обжалваното решение тези центрове не можели повече да се ползват от схемата за координационните центрове било от 31 декември 2005 г., било от 31 декември 2006 г. Освен това, с изключение на един център, получил подновяване за неопределен срок, за останалите бил увеличен данъкът за 2006 г. и 2007 г. (вж. точка 54 по-долу). Второ, центровете били лично засегнати, тъй като са част от ограничен кръг от икономически оператори и са членове на група от лица, които са определени или определяеми към момента на приемането на решението, в зависимост от присъщи на членовете на групата критерии. Следователно тези центрове имали правен интерес, а в резултат от това такъв интерес имал и жалбоподателят, който по устав е длъжен да защитава техните интереси. Що се отнася до твърденията, че за членовете му обжалваното решение не било неблагоприятно, както и до твърденията относно състава му, жалбоподателят ги отхвърля и препраща към таблицата, приложена към писмената му реплика, която съдържа релевантни данни за всеки от центровете, които представлява.

53 По отношение, на второ място, на правния му интерес и на този на членовете му жалбоподателят изтъква, първо, че становището на Комисията относно белгийското законодателство, различно от Кралски указ № 187, е ирелевантно, тъй като настоящото дело се отнася само до законосъобразността на обжалваното решение, а посоченият кралски указ е единственото белгийско законодателство от значение в конкретния случай. Следователно не било необходимо да се прави сравнителна преценка на този кралски указ и на RDIN. Освен това изразените становища, на които Комисията се позовава (вж. точка 43 по-горе), не били релевантни в конкретния случай, тъй като относителните предимства на RDIN и на схемата за координационните центрове се променяли в зависимост от центъра и тъй като във всеки случай настоящата жалба се отнасяла единствено до

законосъобразността на установените от Комисията преходни периоди, действащи с обратна сила. Накрая, нито един от центровете, представлявани от жалбоподателя, не се бил отказал от статута на координационен център за 2006 г. в полза на RDIN, а само един се бил отказал, считано от 2007 г. Също така нито един от центровете, чието разрешение е валидно след датата на обжалваното решение — 13 ноември 2007 г., не бил избрал RDIN.

54 Второ, решението на белгийските власти да изпълнят обжалваното решение и да съберат данъците за 2006 г. и 2007 г. доказвало финансовия и правен интерес на посочените десет центъра. Всъщност, с изключение на центъра, получил подновяване за неопределен срок, те били получили известия от белгийските власти за плащане със задна дата на допълнителен данък поради загубване на статута им на център за координация. Така някои центрове били получили актове за изменение на данъчното задължение, по-голямата част от които последвани от известия — извлечения за дължимия данък, уточняващи сумите, които трябва да се съберат. Общо дължимите суми възлизали на повече от 40 милиона евро. По отношение на центъра, получил подновяване за неопределен срок, интересът му бил да избегне събиране със задна дата на данъци за 2007 г.

55 Трето, жалбоподателят поддържа, че фактът, че белгийските власти са подновили разрешенията на центровете, засегнати от Решение по дело Forum 187, с изключение на четири от тях, само до 31 декември 2005 г., не се отразява на възможността на съответните центрове да се ползват от посочения режим след тази дата до края на разумен бъдещ преходен период. Така, противно на поддържаното от Комисията, Кралски указ № 187 продължавал да бъде правното основание на разрешенията. Освен това нито белгийските власти, нито центровете били приели, че е възможно те да не бъдат подновени за разумен период след 31 декември 2005 г.

56 В това отношение във връзка с факта, че през 2001 г. и 2002 г. белгийските власти са посочили, че няма да продължат разглеждания режим след 2005 г., жалбоподателят посочва, че събитията след решението от 2003 г. са накарали

посочените власти да търсят алтернатива на тази схема и да определят подходящ преходен период за центровете, за които решението от 2003 г. е неблагоприятно и са се ползвали от определението по дело Forum 187.

57 Освен това белгийските власти не се били отказали да предоставят на центровете, чието разрешение изтича преди 31 декември 2005 г., възможност да се ползват от посочената схема. Напротив, те били поискали от Комисията да определи бъдещ преходен период. Освен това след Решение по дело Forum 187 възможността за центровете, засегнати от това решение, да получат подновяване до 2010 г. с действие от 1 януари 2006 г. била спомената в писмо, изпратено на жалбоподателя от белгийския министър на финансите през юли 2006 г. Нещо повече, актовете за изменение на данъчното задължение, изпратени до центровете, сочели, че невъзможността за подновяване на разрешенията им след 31 декември 2005 г. се дължи изключително на обжалваното решение, а не на предхождащо го решение на белгийските власти. Впрочем те били обнародвали, без да го приложат, закона от 2006 г., който удължава преходния период до 2010 г. Освен това в писмо от 14 август 2007 г. белгийската данъчна администрация била дала на някои центрове допълнителен срок за подаване на данъчните им декларации за 2007 г. поради несигурността относно датата на изтичане на статута им. Този срок бил удължен до 21 ноември 2007 г. предвид обжалваното решение.

Съображения на Общия съд

58 Следва да се напомни, че жалби, подадени от сдружения като Forum 187, натоварено със защита на колективните интереси на установените в Белгия координационни центрове, са допустими според съдебната практика в три хипотези, а именно, когато сдруженията представляват интересите на предприятия, които биха имали правен интерес да обжалват, когато са индивидуализирани поради засягане на собствените им интереси като сдружения, по-специално защото положението им на преговарящ е засегнато от акта, чиято отмяна се иска, или още когато правна уредба им признава изрично процесуални права

(Определение на Общия съд от 30 септември 1997 г. по дело Federolio/Комисия, T-122/96, Recueil, стр. II-1559, точка 60, Определение от 10 декември 2004 г. по дело EFfCI/Парламент и Съвет, T-196/03, Recueil, стр. II-4263, точка 42 и Определение на Общия съд от 28 юни 2005 г. по дело FederDoc и др./Комисия, T-170/04, Recueil, стр. II-2503, точка 49; вж. също в този смисъл Решение по дело Forum 187, точка 56 и цитираната съдебна практика).

59 В конкретния случай най-напред следва да се отбележи, че жалбоподателят е посочил, че действа както за своя сметка, така и за сметка на тези от неговите членове, които са го упълномощили да подаде настоящата жалба. Въпреки това, както отбелязва Комисията, жалбоподателят не е посочил нито едно доказателство, установяващо, че са засегнати собствените му интереси.

60 По-нататък е необходимо да се констатира, че нито една правна разпоредба не признава на жалбоподателя процесуални права, а и той не се позовава на такива.

61 Ето защо следва да се провери дали всички или някои от координационните центрове, които представлява жалбоподателят, имат правен интерес. Общият съд смята за уместно да разгледа, на първо място, доводите на Комисията, според които те нямали правен интерес.

62 Във връзка с това следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика жалбата за отмяна, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако това лице има правен интерес от отмяната на обжалвания акт. Такъв интерес съществува, когато отмяната на обжалвания акт сама по себе си може да породи правни последици и когато жалбата може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. Определение на Общия съд от 30 април 2007 г. по дело EnBW Energie Baden-Württemberg/Комисия, T-387/04, Сборник, стр. II-1195, точка 96 и цитираната съдебна практика).

63 Правният интерес трябва да е възникнал и все още съществуващ (Решение на Общия съд от 17 септември 1992 г. по дело NBV и NVB/Комисия, T-138/89, Recueil, стр. II-2181, точка 33) и се преценява към датата на подаване на жалбата (Решение на Съда от 16 декември 1963 г. по дело Forges de Clabecq/Върховен орган, 14/63, Recueil, стр. 719, 748 и Решение на Общия съд от 24 април 2001 г. по дело Torre и др./Комисия, T-159/98, Recueil FP, стр. I—A-83 и II-395, точка 28). Той трябва обаче да продължава да е налице до постановяването на решението, тъй като иначе няма да има основание за постановяване на съдебно решение по същество (Решение на Съда от 7 юни 2007 г. по дело Wunenburger/Комисия, C-362/05 P, Сборник, стр. I-4333, точка 42 и цитираната съдебна практика).

64 В конкретния случай е необходимо да се констатира, че жалбоподателят не е посочил в жалбата си никакви точни данни за центровете, които представлява в рамките на настоящата жалба. В стадия на писмената реплика той представя пълномощните за подаване на настоящата жалба, които са му дадени от десет от неговите членове. Той също така представя таблица, отразяваща положението на членовете му, без те да са назовани, от която става ясно по-специално, че от десетте членове, които той представлява, само този под номер 35 в таблицата, приложена към писмената реплика (наричан по-нататък „център № 35“), е получил подновяване на разрешението си за неопределен срок, а останалите девет центъра са получили подновяване до 31 декември 2005 г. Освен това той представя известия — извлечения за дължимия данък, и актове за изменение на данъчното задължение, изпратени от белгийската данъчна администрация на някои от членовете, които представлява по настоящото дело.

65 В началото следва да се посочи, че Комисията неправилно твърди, позовавайки се на член 48, параграф 1 от Процедурния правилник, че доказателствата, представени от жалбоподателя в писмената му реплика, са недопустими по съображение, че той не е посочил мотиви за късното им представяне. Всъщност по смисъла на тази разпоредба страните могат да привеждат доказателства в подкрепа на твърденията си в писмената реплика или в писмената дуплика, но тогава трябва да посочат мотиви за късното им представяне. Според съдебната практика обаче за представянето на насрещни доказателства и за допълването на приведените доказателства вследствие на представяне на насрещни доказателства от противната страна с писмената защита не се прилага правилото за преклузивния срок, предвидено в член 48, параграф 1 от Процедурния правилник. Всъщност тази разпоредба се отнася за привеждането на нови доказателства и трябва да се чете в светлината на член 66, параграф 2 от посочения правилник, който предвижда изрично, че е възможно представянето на насрещни доказателства и допълване на приведените доказателства (вж. Решение на Общия

съд от 12 септември 2007 г. по дело Комисия/Trends, T-448/04, непубликувано в Сборника, точка 52 и цитираната съдебна практика).

66 В конкретния случай е необходимо да се констатира, че доказателствата, представени от жалбоподателя с писмената реплика, допълват приведените с жалбата доказателства, като целта им е да отговорят на доводите за недопустимост на жалбата, повдигнати от Комисията в писмената ѝ защита. Следователно предвиденото в член 48, параграф 1 от Процедурния правилник правило за преклузивния срок не се прилага в това отношение, поради което посочените доказателства са допустими.

67 Следва също да се отбележи, че в отговор на искане на Общия съд жалбоподателят е посочил на кои цифри от първата колона от таблицата, приложена към писмената реплика, съответстват десетте центъра, които той има намерение да представлява по настоящото дело.

68 В светлината на всички тези съображения следва да се разгледа правният интерес на десетте центъра, които жалбоподателят възнамерява да представлява по настоящото дело.

69 По отношение, на първо място, на център № 35 следва да се констатира, че жалбоподателят е представил с писмената си реплика документ, с който този център потвърждава, че е упълномощил жалбоподателя да иска отмяната на обжалваното решение. Въпреки това необходимо е да се констатира, че документът е с дата 31 октомври 2008 г. или повече от пет месеца след подаването на жалбата. Не е представено никакво друго доказателство, което да позволява да се установи, че към деня на подаването на жалбата център № 35 е бил упълномощил жалбоподателя да действа по настоящото дело. В отговор на въпрос, зададен във връзка с това в съдебното заседание, жалбоподателят посочва, че център № 35 е гласувал за подаването на жалбата на събрание. Никакъв протокол, нито резюме от протокол от посоченото събрание обаче не са приобщени към преписката, като жалбоподателят освен това дори не е изразил намерение да го направи след съдебното заседание. При тези обстоятелства е необходимо

да се констатира, че не може да се приеме, че жалбоподателят е подал настоящата жалба от името на център № 35 и следователно, че представлява неговите интереси по настоящото дело. Ето защо положението на този център не може да се вземе предвид за целите на разглеждането на допустимостта на настоящата жалба. При това следва да се посочи, че в писмо, изпратено до Комисията на 27 януари 2009 г. (вж. точка 32 по-горе), център № 35 посочва, без въобще да се позовава на настоящата жалба, че обжалваното решение не го засяга.

70 По отношение, на второ място, на останалите девет центъра е необходимо в началото да се констатира, че те надлежно са упълномощили жалбоподателя преди подаването на настоящата жалба.

71 По-нататък следва да се посочи, че в съответствие с член 1 от обжалваното решение, който изменя член 2 от решението от 2003 г., тези центрове се ползват от схемата за центровете за координация до 31 декември 2005 г.

72 От друга страна, трябва да се подчертае, че в резултат на определението по дело Forum 187 белгийските власти са подновили разрешението на тези центрове за срок, който изтича на 31 декември 2005 г., и че въпреки подадените от тях молби до белгийските власти, центровете не са получили удължаване на разрешението им за периода от 1 януари 2006 г. до 31 декември 2010 г.

73 В това отношение следва да се констатира, че решението за ограничаване на разрешенията на посочените девет центъра до 31 декември 2005 г., е взето от самите белгийски власти, без те да са били принудени да сторят това. Всъщност определението по дело Forum 187 спира изпълнението на решението от 2003 г. доколкото то забранява подновяването на разрешенията на координационните центрове, без да предвижда времева граница за срока на тези подновявания, различна от постановяването на решението на Съда по главното производство. Впрочем, както жалбоподателят признава в съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд, белгийските власти са могли да подновят разрешението на деветте центъра за неопределен срок, което са направили за четири центъра,

въпреки че в съответствие с определението по дело Forum 187 подновяването не може да има действие след постановяването на Решение по дело Forum 187.

74 От изложеното по-горе следва, че от 31 декември 2005 г. посочените девет центъра вече не притежават валидно разрешение според белгийското право и следователно не се ползват законно от данъчната схема за координационните центрове.

75 При тези обстоятелства е необходимо да се приеме, че деветте центъра не могат да искат прилагането на преходен период по смисъла на Решение по дело Forum 187, който да изтича след определения в обжалваното решение, а именно след 31 декември 2005 г.

76 Всъщност самата цел на преходния период е да се осигури преходът между две положения, а именно в конкретния случай, между това, при което разглежданите центрове се ползват от данъчната схема за координационните центрове, и това, при което вече не се ползват от нея. От Решение по дело Forum 187 (точка 163) става ясно, че на центровете, засегнати от посоченото решение, сред които са разглежданите девет центъра, трябва да се предостави разумен преходен период, за да могат да се приспособят към последиците, произтичащи от решението от 2003 г.

77 Обаче предвид факта, че от 31 декември 2005 г. деветте разглеждани центъра вече не се ползват от данъчната схема за координационните центрове, всеки период след тази дата, през който те биха се ползвали от въпросната схема, не може да се счита за целящ да им позволи да се приспособят, като се има предвид, че те вече се намират в новото положение. Следователно, в случай че настоящата жалба бъде уважена, на разглежданите девет центъра не може да се

предостави с обратна сила преходен период след 31 декември 2005 г., доколкото такъв период би бил безпредметен.

78 Невъзможността да се ползва, включително с обратна сила, по-дълъг преходен период в хипотезата, в която центровете вече нямат валидно разрешение, следва освен това от определението по дело Forum 187. Всъщност във връзка с молбата за спиране на изпълнението на решението от 2003 г., което забранява подновяването на разрешенията на някои центрове, председателят на Съда преценява, че ако не се допусне исканото спиране, решение по главното производство в полза на жалбоподателите до голяма степен не би могло да породи последици, що се отнася до преходния режим, тъй като евентуални финансови мерки не могат да възстановят с обратна сила стабилността на правната уредба на координационните центрове (Определение по дело Forum 187, точка 146).

79 От предходното следва, че с оглед на предмета на жалбата, която има за цел отмяна на обжалваното решение, доколкото то не предвижда адекватен преходен период, отмяната на посоченото решение на това основание изобщо не би ползвала деветте центъра.

80 Никой от посочените от жалбоподателя доводи не позволява да се поставят под съмнение предходните съображения.

81 По отношение на доводите на жалбоподателя, изведени по същество от това, че центровете биха могли да се ползват от данъчната схема за координационните центрове след 31 декември 2005 г., като разрешенията продължат да се основават на Кралски указ № 187, от съдебната практика безспорно следва, че жалбоподателят има правен интерес, когато не може да се изключи, че при уважаване на жалбата му ще може да отправи някои искания пред националните

органи или най-малкото ще може да поиска те да разгледат молбата му (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 22 ноември 2001 г. по дело Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Комисия, T-9/98, Recueil, стр. II-3367, точки 34 и 38 и Решение от 12 септември 2007 г. по дело Koninklijke Friesland Foods/Комисия, T-348/03, непубликувано в Сборника, точка 72).

82 Въпреки това е необходимо да се констатира най-напред, че в конкретния случай, дори да се предположи, че жалбата ще бъде уважена, представляваните от жалбоподателя центрове не биха могли да отправят никакво искане пред белгийските власти, по-специално относно преходния период, от който се ползват и който е предмет на настоящия спор. Всъщност, както следва от посоченото по-горе, дори да се предположи, че имат такова намерение, белгийските власти не могат да предоставят на тези центрове, дори с обратна сила, удължаване на преходния период, който им е бил отпуснат, след като те вече не се ползват от данъчната схема за координационните центрове. По-нататък следва да се посочи, че разпоредбите на решението от 2003 г., които квалифицират посочената схема на помощи като несъвместима с общия пазар и задължават белгийските власти да я отменят или изменят, за да я приведат в съответствие с общия пазар, не са отменени от Съда с Решение по дело Forum 187. Следователно те действат от приемането на решението от 2003 г., така че белгийските власти не биха могли да подновят разрешението на разглежданите центрове въз основа на Кралски указ № 187. Освен това при отмяна на обжалваното решение би било необходимо ново решение на Комисията, което да определи новия преходен период, от който биха се ползвали центровете, доколкото при жалба за отмяна Общият съд не е длъжен да замени обжалваното решение с друго или да го измени (Определение на Съда от 11 май 2000 г. по дело Deutsche Post/IECC и Комисия, C-428/98 P, Recueil, стр. I-3061, точка 28 и Решение на Общия съд от 26 септември 2002 г. по дело Sgaravatti Mediterranea/Комисия, T-199/99, Recueil, стр. II-3731, точка 141).

83 При тези обстоятелства трябва да се констатира, от една страна, че разглежданите центрове не могат да обосноват правния си интерес с прилагането на Кралски указ № 187 след 31 декември 2005 г., а от друга страна, че е без значение, че белгийските власти не са изключили възможността да им предоставят право

да се ползват от разглежданата схема след тази дата или че смятат, че тези центрове биха могли да се ползват от нея.

84 Освен това е необходимо да се напомни, че жалбоподателят не може да се позовава на бъдещи несигурни събития с оглед обосноваване на интереса си от отмяната на оспорения акт (вж. Решение на Общия съд от 14 април 2005 г. по дело Sniace/Комисия, T-141/03, Recueil, стр. II-1197, точка 26 и цитираната съдебна практика). Необходимо е да се посочи обаче, че независимо от предходните съображения, нито едно от доказателствата, представени от жалбоподателя, не позволява да се установи със сигурност, че при отмяна на обжалваното решение белгийските власти биха удължили с обратна сила разрешението на разглежданите центрове след 31 декември 2005 г. на основание Кралски указ № 187. Актовете за изменение на данъчното задължение, изпратени от белгийските данъчни власти до центровете за координация и представени от жалбоподателя с писмената му реплика, всъщност представляват улика в противния смисъл.

85 По отношение на закона от 2006 г. трябва да се посочи, че той при никакво положение не може да обоснове правния интерес на разглежданите девет центъра. Всъщност разпоредбите на този закон относно данъчната схема за координационните центрове не са влезли в сила. Датата на влизането им в сила всъщност трябва да бъде определена съгласно член 298 от закона с кралски указ, обсъден от министерския съвет, какъвто не е приет. Както става ясно от съображение 18 от обжалваното решение, това влизане в сила е обусловено от белгийските власти от потвърждение от страна на Комисията, че няма да повдига възражения по отношение на закона. Член 3 от обжалваното решение обаче гласи, че законът от 2006 г. е несъвместим с общия пазар, доколкото неговите разпоредби целят чрез нови решения за подновяване на разрешенията да удължат схемата за координационните центрове след 31 декември 2005 г. В това отношение е важно да се посочи, че както става ясно от шесто съображение от кралския указ от 19 декември 2008 г., белгийските власти са „се съгласили с [обжалваното] решение да не привеждат в сила [закона от 2006 г.]“, доколкото се отнася до схемата за координационните центрове, и са информирали за това засегнатите данъкоплатци. Следователно белгийските власти не предвиждат този закон

да влезе в сила. При това трябва да се посочи, че жалбоподателят не оспорва изрично обжалваното решение, доколкото то се отнася до закона от 2006 г.

86 Накрая, следва да се отхвърли доводът на жалбоподателя, изведен от това, че правният интерес на центровете се доказвал с решението на белгийските власти да изпълнят обжалваното решение и да съберат данъците за 2006 г. и 2007 г. (вж. точка 54 по-горе). Всъщност, след като от 31 декември 2005 г. вече нямат надлежно предоставено по белгийското право разрешение, което е необходимо, за да се ползват от данъчната схема, въведена с Кралски указ № 187, тези центрове трябва, считано от посочената дата да платят данъка, дължим при прилагане на общия режим или евентуално, на RDIN, ако са избрали последната. Това положение произтича, както вече беше посочено, на първо място, от решението на белгийските власти да ограничат разрешенията им до 31 декември 2005 г., а не от обжалваното решение. Посочените центрове обаче не могат занапред, за да обосноват правен интерес от отмяната на посоченото решение, да се позовават на това, че не са смятали, че трябва да изплатят данъка, дължим съгласно общия режим, а са изплатили този, следващ от схемата за координационните центрове, след като нямат право да се ползват от тази схема по белгийското право.

87 От предходното следва, че деветте центъра, които по настоящото дело се представляват надлежно от жалбоподателя, не могат да посочат правен интерес и следователно не могат да искат отмяната на обжалваното решение.

88 Налага се изводът, че жалбоподателят не се намира в едно от положенията, които в съответствие със съдебната практика, посочена в точка 58 по-горе, позволяват да се обяви за допустима жалбата на сдружение.

89 Следователно жалбата трябва да се отхвърли като недопустима.

По съдебните разноски

90 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

2) Осъжда Forum 187 ASBL да заплати съдебните разноски.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 март 2010 година.

Подписи